

Sfințește-i în adevărul Tău

Sfințește-i în adevărul Tău

Domnul Isus părăsea pământul și Și-a pus în această rugăciune ultimele Lui dorințe, care sunt eterne. Tot ceea ce-L stătea pe inimă aduce în rugăciune înaintea Tatălui din cer. Rugăciunea Lui este plină de multe gânduri. Să ne oprim asupra uneia din dorințele Lui: „Sfințește-i în adevărul Tău. Cuvântul Tău este adevărul ”.

Ideea de sfințire este o idee prăfuită de veacuri, iar frumusețea ei nu se arată decât dacă o vom scutura bine de praful pe care veacurile l-au pus peste ea. Creștinătatea de mult a renunțat la gândul de a urmări sfințirea, „fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul”, iar oamenii care au vrut să urmărească sfințirea au urmărit-o într-un mod firesc, abătut de la Cuvântul lui Dumnezeu; și așa au denaturat, au schimonosit ideea de sfințire.

Oamenii au ajuns să se scuture de sfințire mai mult ca de păcat. Sfânt?! Dar nici nu mă gândesc la așa ceva! ... spune omul. Își închipuie că pentru a fi sfânt trebuie să-ți chiniești trupul - sediul păcatului - pentru că, slăbind trupul, slăbește și puterea păcatului.

Se istorisește că, în vremurile de demult, un om, căutând sfințirea după capul lui, nu după Cuvânt, a stat cocoțat pe un stâlp înalt de vreo 18 metri ca să-l ardă soarele, să-l bată vântul și ploile... ani îndelungați. Cine trecea pe acolo desigur că îl admira: acesta, da, este sfânt! Treptat ideea de sfințire s-a denaturat.

Sfânt înseamnă despărțit de lume și de păcat și pus deoparte pentru Dumnezeu, predat lui Dumnezeu, pus în slujba lui Dumnezeu. În acest înțeles Se ruga Domnul Isus pentru ai Săi, ca Tatăl să-i sfințească în adevăr.

Din momentul în care un suflet a trecut de partea Domnului Isus, este sfânt; el s-a despărțit de lume și de păcat și s-a predat lui Dumnezeu, ca să facă numai voia Lui. El trebuie apoi să crească în această privință, ca și în toate privințele. Acest lucru este ca atunci când cineva este îmbrăcat militar. Din momentul în care a îmbrăcat haina militară, el devine ostaș al țării, ca și cel care face armată de ani de zile. Sfânt este și cel care abia astăzi a trecut de partea Domnului Isus, ca și cel care de treizeci de ani slujește Domnului Isus. Numai că acela care este mai de mult credincios are privilegiul unei experiențe mai bogate și a unei cunoașteri mai profunde a Persoanei glorioase a Domnului Isus.

Sfânt nu înseamnă un om desăvârșit, care nu mai poate păcătui. În adunarea din Corint erau multe lucruri care lăsau de dorit. Și, cu toate acestea, apostolul Pavel îi numește „Biserica lui Dumnezeu care este în Corint și către toți sfinții care sunt în toată Ahaia” (2 Corinteni 1.1). Este drept că între ei erau unele lucruri rele, totuși erau ai Domnului Hristos. Fiind sub lucrarea Duhului Sfânt, erau îndemnați, muștrați, corecți. „Toți greșim în multe feluri”, spune Iacov, dar nimeni să nu rămână în starea de a tot greși, ci fiecare să urmărim desăvârșirea; iar Duhul Sfânt este mereu la lucru ca să facă din noi chipuri asemenea Domnului Isus. „Iar însuși Dumnezeul păcii să vă sfințească deplin: și întreg duhul vostru și sufletul și trupul să fie păstrate fără vină la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Teșaloni- ceni 5.23).

A fi sfânt nu înseamnă numai a nu fura, a nu dansa, a nu merge la teatru etc. Acestea sunt lucruri din afară. Cineva poate să nu fure și totuși să fie mândru sau lacom de avere. Altcineva nu merge la teatru, dar este nervos cu cei ai lui. Altul nu dansează, dar caută întotdeauna să-și scoată dreptate, este ars de gelozie.

Sfințirea nu presupune întâi numai părăsirea unor lucruri din afară, ci o lucrare înăuntru, o înnoire, o curățire, o luminare; iar lucrul acesta ține toată viața. Cum este partea dinăuntru este și cea din afară. De aceea Duhul Sfânt lucrează mereu înăuntru, pentru că „din inimă ies izvoarele vieții”. Înăuntru lucrează Dumnezeu: „Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință”. Fiecare credincios să re trăiască viața pe care a trăit-o Domnul Hristos pe pământ. Nu noi lucrăm sfințirea, ci Duhul Sfânt. Partea noastră este să ne lăsăm lucrați de El și să primim țință la Inițiatorul și Desăvârșitorul credinței noastre, adică la Domnul Isus. Nu trebuie să așteptăm ca sfințirea să se facă prin vreo minune a lui Dumnezeu, ci ea este ceva natural pentru făptura cea nouă, dar este cu neputință pentru omul nenăscut din nou, pentru că el nu înțelege nimic.

Duhul Sfânt lucrează sfințirea în noi și-L glorifică pe Domnul Isus în noi. Domnul Hristos dorește ca ai Săi să fie sfințiți în adevăr: „Cuvântul Tău este adevărul”. Acesta este mijlocul pe care-l întrebuințează Dumnezeu pentru creșterea în omul dinăuntru, pentru sfințirea noastră. În caracterul nostru sunt o mulțime de lucruri care fac greutatea Duhului Sfânt. Totuși, El are multă răbdare. Îl împiedicăm de multe ori, dar El nu renunță. Să cercetăm deci Cuvântul lui Dumnezeu în mod regulat și să-l citim cu semn de întrebare: Eu cred așa? Eu fac așa? Eu mă port așa? Eu trăiesc așa? Acestea ne vor ajuta să cercetăm cu folos Cuvântul. Să lăsăm Cuvântul să ne critice și nu să criticăm noi Cuvântul. Sunt unii care critică traducerea pe care o avem. Traducerea este bună, iar dacă va fi voia Lui, Dumnezeu va ridica pe alții care să dea o formă mai exactă și lămurită pentru scumpul Lui Cuvânt.

Apoi Cuvântul se vestește și în public. Și mulți pot fi câștigați prin Cuvântul vestit. Nu neglijați și acest mijloc! Cineva poate spune: „Pot să stau acasă și să citesc”. Este adevărat, dar Dumnezeu întinde masa în adunare, acasă s-ar putea să n-ai ce a pregătit El acolo. De aceea, neglijarea adunării nu este un semn bun. Venirea la adunare nu trebuie să fie o obligație, ci o nevoie simțită, pornită dinăuntru.

„Cuvântul Tău” mai înseamnă și cuvântul spus de altul. Dumnezeu ne-a așezat în legătură frățească unii cu alții. Ne putem spune unii altora ce este de folos, ne putem mângâia, muștra, învăța.

Dacă nu ne lăsăm lucrați de Cuvânt, Duhul Sfânt va fi împiedicat să-și facă lucrarea în noi și Dumnezeu ar putea lucra sfințirea în noi prin suferință.

Domnul Isus a dorit cu privire la ai Săi să fie sfințiți în adevăr, care este Cuvântul. Cu alte cuvinte, rugăciunea Sa poate fi interpretată așa: «Fă-i, Tată, oameni tot mai despărțiți de lume și de păcat, și tot mai predați Ție, de care Tu să Te folosești ca de niște unelte sfințite și curate,

ca să ducă Evanghelia până la mari depărtări, pentru că sunt multe suflete pe care le iubești; iar Numele Tău să fie preamărit de toți».

clickbible.org